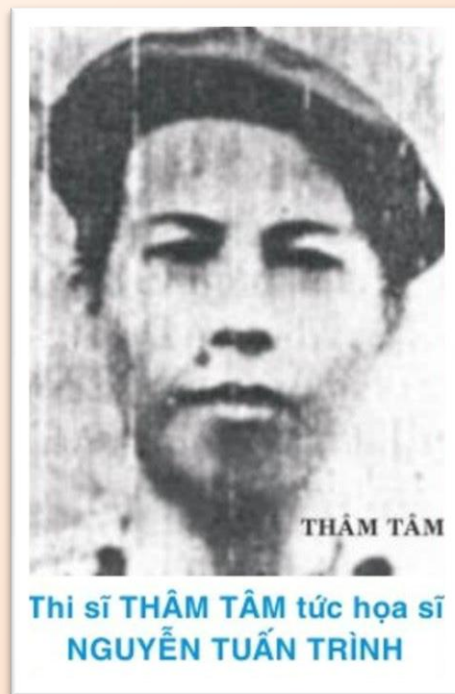

Thơ Thâm Tâm Toàn Tập

Thâm Tâm (Nguyễn Tuấn Trình)

Ông tên thật là Nguyễn Tuấn Trình, sinh ngày 12/5/1917 tại thị xã Hải Dương (nay là thành phố Hải Dương). Xuất thân trong một nhà giáo nền nếp, thuở nhỏ, ông học tiểu học ở Hà Nội. Từ năm 1938, từng vẽ tranh để kiếm sống và làm thơ.

Đây là trang danh sách liệt kê tuyển tập các tác phẩm, tập thơ và những bài thơ hay nhất của nhà thơ Thâm Tâm (Nguyễn Tuấn Trình). Thơ Thâm Tâm có nhiều giọng điệu, khi buồn da diết, khi trầm hùng, bi tráng, khi reo vui... Ông là tác giả của bài thơ nổi tiếng “Tổng biệt hành”.

Ông mất sau một cơn bệnh đột ngột ngày 18 tháng 8 năm 1950, hưởng thọ 33 tuổi.

Thơ Thâm Tâm Toàn Tập

Trong tập này có tất cả 23 bài thơ của thi sĩ Thâm Tâm sau:

Tập Tuyển Tập Thơ Thâm Tâm

- 1- Bán Hoa Đào
- 2- Các Anh
- 3- Can Trường Hành
- 4- Cắm Thù
- 5- Chào Hương Sơn
- 6- Chết
- 7- Chiều Mưa Đường Số 5
- 8- Dang Dở
- 9- Đây Cảnh Cũ, Đây Người Xưa
- 10- Hoa Gạo
- 11- Không Đề
- 12- Lưu Biệt
- 13- Màu Máu Tigon
- 14- Mơ Thuở Thanh Bình
- 15- Ngậm Ngùi Cố Sự
- 16- Ngược Gió
- 17- Tống Biệt Hành
- 18- Trả Lời Của Người Yêu
- 19- Tráng Ca
- 20- Vạn Lý Trường Thành
- 21- Vọng Nhân Hành
- 22- Một Mảnh Tình
- 23- Ngô Sơn Vọng Nguyệt

Tập Tuyển Tập Thơ Thâm Tâm

Bán Hoa Đào (Thâm Tâm)

Vang bóng thanh bình phố đỏ trưng
 Mười lăm thầy khoá viết khom lưng
 Dăm nàng gái nồn ngon như mít
 Đi sánh hoa đào về má nhung
 Có một thân tang mang trắng phơ
 Ngang đầu màu tóc lẫn màu tơ
 Lão buồn đi bán cành hương thắm
 Hoa đỏ...mình vang, áo... bạc mờ!

Ai cũng như ai bận tiếp xuân
 Mê man sắc tía ngả đây tam
 Riêng cô, lão bán muôn hồn đỏ
 Rồi lui về đâu kiếp lệ thâm?

Có những lòng trinh bán một giờ
 Vợ người cơ lỡ bán con thơ
 Cùng đường, trai bán thân cao trọng
 Có vạn linh hồn đã bán mua

Như lão rao hoa có vạn tình
 Trữ trời tang, nặng kiếp thương sinh
 Tháng ngày âm ỉ nguồn đau chảy
 Trong mắt u trầm ngọn lửa xanh!

Nghiến răng đem bán hết đời xuân
 Có kẻ nên tang chẳng một lân
 Chảy dưới mắt đời, khi tất cả
 Máu đào tranh chảy đã muôn năm

Các Anh (Thâm Tâm)

Các anh hãy chuốc thực say
Cho tôi những cốc rượu đây rồi im
Giờ hình như quá nửa đêm
Lòng đau, đau lại trái tim cuối mùa

Hơi đàn buồn như trời mưa
Các anh tắt nốt âm thừa đi thôi
Giờ hình như ở ngoài trời
Tiếng xe đã nghiêng đã rời rã đi

Tâm tình lạnh nhạt đâu nghe
Tiếng mùa lá chết đã xe dịch chiều
Giờ hình như gió thổi nhiều
Những loài hoa máu đã giao nôi đời

Bao nhiêu nghệ sĩ nổi trôi
Sá chi cái đẹp dưới trời mong manh
Sá chi những chuyện tâm tình
Lòng đau đem chữa trong bình chua cay

Can Trường Hành (Thâm Tâm)

Trăm giàn lý đỏ đã lên hoa
Tâm sự như in cảnh ác tà
Đạo nghĩa hoài đêm chơi bạn quý
Thân hình hậu gửi kết duyên ma
Ngậm lời trắng khí chim bằng ồm
Chuyện lúc thương tâm, gái điểm già
Gió thốc hàng hiên, lười viễn mộng
Mưa rào mặt cát gọi ly ca
Phiếm du mấy chốc đời như mộng

Ném chén cười cho đã mắt ta
 Thà với mãng phu ngoài bến nước
 Uống dấm chén rượu quen tay thướt
 Cái sống ngang tàng quen bốc men
 Thù với hào hùng chí thiếu niên
 Vô vai sang sảng giọng Bình Nguyên
 Chàng là bậc trẻ không biết sợ
 Đôi mắt hồng say sao Hoả lên
 Múa lưỡi đánh tan ba kẻ sĩ
 Mêm môi nốc cạn một vò men
 Mấy lần thù trả thân không chết
 Khắp xóm giang hồ khét họ tên
 Vợ con thí tất cho thiên hạ
 Yêu rất ban ngày, ghét rất đêm
 Thi với người nằm say bóng liễu
 Thi với người chờ mong kẻ rượu
 Lòng thên thên nhẹ gió thu sơ
 Nghĩa khí ngàn năm gió chẳng mờ!
 Hay đâu kẻ vũ đất Lương Yên
 Một sớm nghe bùng cơn gió lên,
 Xách gói sang Nam không hẹn lại
 Chỉ hiềm chẳng đặng đến cung tên!
 Người chẳng thấy
 Thao thao Hồng Hà vạn thuở chảy
 Nước mạnh như thác, một con thuyền
 Ta lênh đênh hoài sầu biết mấy!
 Người chẳng thấy
 Lồng lộng Tây hồ xanh như thu
 Giai nhân, danh sĩ đua ngao du
 Cùng ta tri kỷ không ai ở
 Vì đời ta cũng không an cư

Người chẳng thấy
 Vì đời ta buồn như thế đấy
 Cho nên tri kỷ tếch phương trời
 Chén rượu ngồi sông vắng cả người!

Hôm nay lại nở hoa lý đỏ
 Trong rượu vân vân... bao vết cũ
 Người chẳng thấy rằng hoa như tím
 Hoa nát lòng ta đau vạn thuở.

(1944)

Chào Hương Sơn (Thâm Tâm)

Thôi chào tất cả non Hương!
 Thôi chào, ôi, tiếng tâm thường mà đau!
 Một phen tri kỷ cùng nhau
 Khói sương trời đã nhuộm sâu thời gian
 Rượu khuây giấc tỉnh canh tàn
 Sóng sông như dội vô vàn nhớ thương...
 Thôi chào tất cả non Hương!
 Thôi chào, ôi, tiếng tâm thường mà đau
 Chia tay còn vẫn bóng sâu
 Mắt xanh ai giữ được màu thời gian?
 Sóng sông róc rách khuya tàn
 Lạnh nghe thốn thức hơi đàn biệt ly...
 Ngàn xuân đẹp lắm làm chi
 Quan san ngo ngẩn đường về cho ai!

1942

Chết (Thâm Tâm)

Lâu quá chừng ư? Độ bảy ngày
Mà người bạc mệnh cỏ chưa xây
Lòng thân nhân đã nguôi thương tiếc
Thừa cả hương thờ nhưng khói bay

Mấy đứa em thơ miệng đã cười
Ngày ngày đi nghịch cánh hoa tươi
Ai đâu nữ tử hỏi sao nguồn lệ
Khóc chị hôm nào đã vội thôi

Mả lạnh không hoa, hết cả hương
Hành nhân lạnh nhạt thiếu lòng thương
Dẫm người tuổi tác qua thăm viếng
Một buổi rồi quên mất độ đường

Cơm cúng thừa dâng bữa khuyết đây
Bụi mờ linh vị... Đến chiều nay
Bỗng dưng dì ghẻ buồn vô có
Thâm tính thời gian bấm đốt tay

Rồi thản nhiên sai hoá bát nhang
Và thiêu bài vị – kéo màu tang
Càng lâu càng xúi cho gia vận
– Từ đó mồ ai rặt cỏ vàng

1940

Chiều Mưa Đường Số 5 (Thâm Tâm)

Chiều mưa đông rạ trắng
Đất tẻ sông quanh vắng
Ngồi kín dưới nhà gianh

Nghe lúa lúa ửng lửng
Chiều mưa đường số 5
Đôi mắt sao đăm đăm
Chứa cả trời mây nặng
Miền Việt Bắc xa xăm?
Ôi núi rừng thương nhớ
Rét mướt đã hai năm!
Chiều mưa ngàn hoa nở
Hoa phôi bay mùa xuân
Bếp sàn gây ngọn lửa
Chén trà ngát tình dân
Chiều mưa lửa các cửa
Ngày bộ đội hành quân
Mẹ già không nói nữa
Nước mắt nhìn rân rân...
Ôi đâu rồi sơn nhân
Đâu rồi anh du kích
Chiều mưa manh áo rách
Vác súng vượt lên đèo
Giao thông qua mũi địch
Đâu rồi “nhìn” với “a”
Tiếng cười reo khúc khích
Đón chiến sĩ quay về
Sau trận đi phục kích
Chiều mưa giã gạo mau
Chầy tập đoàn thành thạch
Ôi núi thăm rừng sâu
Trung đội cũ về đâu
Biết chẳng chiều mưa mau
Nơi đây chẵn giá ngất

*Nhớ cái rét ban đầu
Thăm môi tình Việt Bắc*

(1946)

Dang Dở (Thâm Tâm)

*Khi biết lòng anh như đã chết,
Mây thôi hồng mà lá cũng thôi xanh.
Màu hoa tươi cũng héo ở trên cành.
Và vũ trụ thấy một màu đen tối.*

*Anh cố giữ lòng anh không bồi rồi,
Để mơ màng tưởng nhớ phút giây xưa.
Em cùng anh sánh gót dưới bóng dừa,
Một đêm trăng sáng trên đường đá đỏ.*

*Em nói những gì? Anh còn nhớ rõ,
Nhưng làm sao ? Ai hiểu tại làm sao ?
Chim muốn bay, cũng giữ chẳng được nào,
Tình đã chết, có mong gì sống lại!*

*Anh không trách chi em điều ngang trái,
Anh không buồn số kiếp quá mong manh!
Có gì đâu bướm muốn xa cành,
Anh cứ tiếc cái gì xưa đã chết.*

*Nhưng anh biết cái gì xưa đã chết,
Anh càng buồn càng muốn kết thành thơ,
Mộng đang xanh, mộng hóa bơ phờ,
Đây bài thơ chót kính dâng tặng bạn.*

Và thành chúc đời em luôn tươi sáng,
 Như mộng kiều đâm ấm tuổi xuân xanh,
 Như hương trinh bát ngát ý dịu lành,
 Hòa nhạc mới chiêu dâng tơ hạnh phúc.

Cuộc ly biệt ngò đâu vừa đúng lúc,
 Lòng băng khuâng, bồi rối trước khúc quanh,
 Đi không đành, mà ở cũng không đành,
 Muôn chim Việt hãy về thành Nam cũ.

Chiều nay lạnh, có nhiều sương rơi quá,
 Nhưng lòng anh đã bình thản lại rồi.
 Hết đau buồn và cảm thấy sục sôi,
 Niềm uất hận của một thời lạc lõng.

Lấy nghệ thuật làm trò hề múa rối,
 Đem tài hoa cung phụng sóng mắt huyền.
 Để khẩn cầu xin một nụ cười duyên;
 Nàng kiều nữ chốn lâu hoa thâm kín.

Trong khi đó, thanh niên không bị rận.
 Già gia đình, trường học để ra đi.
 Họa xâm lăng đe dọa ở biên thùi,
 Kêu gọi lính giục lòng trai cứu quốc.

Thôi em nhé! từ đây anh cất bước,
 Em yên lòng vui hưởng cuộc đời vui.
 Đừng buồn thương, nhớ, tiếc, hoặc ngậm ngùi,
 Muôn việc thấy đều do nơi số kiếp.

Đây Cảnh Cũ, Đây Người Xưa (Thâm Tâm)

Đây cảnh cũ, đây người xưa
 Tình cũ năm qua để hững hờ
 Hoa dẫu mỉm cười nhưng có ý
 Phảng buồn mặt phấn nét tương tư
 Giận thời gian, tiếc ngày thơ
 Lòng xuân tình cảm bây giờ gửi ai?
 Trinh xuân mộng cũ đi rồi
 Cảnh sinh xa vắng ngậm ngùi ly tao
 Gặp Trinh trong bóng xuân đào
 Đang khi quăng gió dập dào chim ca
 Má hồng, hồng đượm hương hoa
 Rung rinh động giọt phấn nhòa sương rơi
 Hoa xuân thắm, nụ xuân tươi
 Quyện hoa hơn hớn, lòng ơi mộng lòng
 Trinh tay nâng giấc cánh hồng
 Với vần thơ hái mơ mòng tôi yêu...
 Cảm nhau từ đây xuân chiều
 Cành thơ, lá gió dập dìu ngân nga
 Tìm Trinh trong nắng tôi ra
 Lời oanh ríu rít vuốt hoa Trinh cười
 Nhưng đây nắng liễu buồn ơi!
 Ba xuân nẩy nét chia phôi chim ngừng....

(1941)

Hoa Gạo (Thâm Tâm)

Non tím, vì tan hết nắng tà
 Đường buồn bởi phố vắng người qua

Lòng ai bầm tím, ai buồn tôi
Cũng tại rìeng đời lạc lối ra

Hoa gạo hôm nay rụng với chiều
Đề cành khô xác nứt như kêu
Từng cây một rách nào ai vá
Ai vá lành cây đã rách nhiều?

Tôi ngỡ nàng đi lượm cánh hoa
Biếu nàng với cả một bài ca
Nhưng hồn thi sĩ – hồn tư tưởng
Nhuộm máu trong tôi đỏ chói lò!

Ngó giọt hoa kia ngã xuống đường
Chao ơi! tôi sợ ở nhà thương
Bao nhiêu miêng thổ bao nhiêu huyết
Khi những lòng đau ngã xuống giường.

Không Đề (Thâm Tâm)

Tháng chạp sương giăng tan ánh trăng
Thua trời, sao tắt sắc vân vân
Đêm nay lạnh xuống lòng cây rách
Buồn chảy quê rêu giọt nước thăm

Hiên vắn vơ bay mạng nhện tơ
Hồn tương lữg thương ẩm như mưa
Ngoài xa đôi tiếng rao đem vắng
Rung cả mây trời cả ý thơ

Tôi đợi trăng tươi pha ngọt mắt
Và chờ bóng lá đắp lòng đơn

Hôm qua không có, hôm nay mất
Ai rủ lòng thương tám hướng sương

Biết mấy đời trai trong goá bụa
Đêm rờn đứng thấp mầu tâm hương
Tro tàn có đốt không hồng nữa
Thắt lạnh bên lòng nổi hận thương

Lưu Biệt (Thâm Tâm)

Tiệc này đêm cuối mai chia ly
Anh cố lưu tôi có ích gì
Đời người say tỉnh được bao dịp
Xin cạn chén rượu để tôi đi
Đau tình không xót bằng đau nghĩa
Tay gãy cũng ném chén vô tri
Mắt xanh cùng gửi ngoài mưa gió
Lòng không cùng sống với cầm thi
Rượu xuân càng đượm say mùi cũ
Cổ nhân càng biết càng phân kỳ
Gió lên! Gió lên! Cùng rũ rắt
Con chim còn đỗ lại làm chi
Đất trời rộng quá tôi không chịu
Cắm chặt sông đây một cánh bè
Rót rượu ra anh tôi muốn uống
Cực kỳ trong sạch cực say mê
Sáng mai qua bến Ninh Cơ lạnh
Sẽ thấy se lòng trận gió tê
Giọng đàn lưu luyến làm chi nữa
Tôi quyết đi rồi tôi phải đi

Màu Máu Tigon (Thâm Tâm)

Người ta trả lại cánh hoa tàn
 Thôi thế duyên tình đã dở dang
 Màu máu tigon đã biến sắc
 Tìm người yêu cũ phủ màu tang

K. hỡi, người yêu của tôi ơi
 Nào ngờ em giết chết một người
 Dưới mồ đau khổ anh ghi nhớ
 Hình ảnh em hoài, mãi thế thôi

Quên làm sao được thuở ban đầu
 Một cánh tigon dạ khắc sâu
 Mỗi cánh hoa xưa màu kỷ niệm
 Nay còn dư ảnh trái tim đau

Anh biết làm sao được hồi trời
 Díet tình sao nổi, nhớ không thôi
 Thôi, em hãy giữ cành hoa úa
 Kỷ niệm ngàn năm của cuộc đời.

Mơ Thuở Thanh Bình (Thâm Tâm)

Bình sáng, xuân bay tang tảng sương
 Canh gà heo hút nẻo giang thôn
 Chài ai gấp gáp giăng giăng bạc
 Tiếng mác qua giới, dịp sáo non

Sớm dậy thương nhân lắng gió lên
 Để phờ mái tóc, nhác cương yên
 Bàng hoàng khiến ngựa, người mơ ngơ
 Một cổ thanh bình trong sáng êm

Chợt bỗng đồn binh rộn tiếng kèn!
Giật mình khách nhớ một đôi đêm
Hiệu còi phòng động nghe kinh hoảng:
– A! Thuở trăm thành gọi lính lên!...

Tai hại bao nhiêu sự thực đời
Trùng lên, đập hết mộng! Như người
Tưởng yên tĩnh sống trong khung cổ
Vụt tiếng kèn vang nhắc... hiện thời

Ngậm Ngùi Cố Sự (Thâm Tâm)

Lảo đảo năm canh lệ mấy hàng,
Ngậm ngùi cố sự bóng lưu quang.
Cuối thu mưa nát lòng dâu bể,
Ngày muộn chuông đau chuyện đá vàng.
Chán ngắt gia tình sâu ngắt ngắt,
Già teo thân thể hận mang mang.
Thẹn cùng trời đất mòn xuôi ngược,
Chí lớn không đầy một tấc gang.

Ngược Gió (Thâm Tâm)

Trời hỡi! Mai này tôi phải đi
Thơ này rồi chẳng đọc ai nghe
Đời nhiều nhưng có dăm người bạn
Thì viễn ly không hứa hẹn về

Tuổi lệ nhâm nuôi những nhớ thương
Lòng thành chim chích hoặc hoa đơn

Gọi hoài... nhưng có dăm trinh nữ
Cũng đã dâng chồng hết phấn hương

Ngõ cũ đôi hàng gió ngã xoan
Lòng quê đợi lúc lắng giờ tan
May còn có lão dăm đầu bạc
Xót lũ đầu xanh, lặng mắt vàng

...Mà đọc thơ già tiễn trẻ đi
Càng nghe trầm giọng, dạ càng se
Ngày mai ngược gió tôi xin ngược
Ai có quan tâm gọi trở về

Trời hỡi, ngày mai ngày một thôi
Ngày mai cay đắng nhất ly bôi
Ngày mai có những tay tàn ác
Cuớp của tôi đi hết mọi người

Tống Biệt Hành (Thâm Tâm)

Đưa người, ta không đưa qua sông
Sao có tiếng sóng ở trong lòng?
Bóng chiều không thắm, không vàng vọt
Sao đây hoàng hôn trong mắt trong?
Đưa người ta chỉ đưa người ấy
Một già gia đình một đứng dừng...

– Ly khách! Ly khách! Con đường nhỏ
Chí nhón chưa về bàn tay không
Thì không bao giờ nói trở lại!
Ba năm mẹ già cũng đừng mong!

*

*Ta biết người buồn chiều hôm trước:
 Bây giờ mùa hạ sen nở nốt,
 Một chị, hai chị cũng như sen
 Khuyên nốt em trai dòng lệ sót.*

*Ta biết người buồn sáng hôm nay:
 Giời chưa mùa thu, tươi lắm thay,
 Em nhỏ ngây thơ đôi mắt biếc
 Gói tròn thương tiếc chiếc khăn tay...*

*Người đi? Ừ nhỉ, người đi thực!
 Mẹ thà coi như chiếc lá bay,
 Chị thà coi như là hạt bụi,
 Em thà coi như hơi rượu say.*

*Mây thu đâu núi, gió lên trăng
 Con lạnh chiều nao đổ bóng thâm.
 Ly khách ven trời nghe muốn khóc,
 Tiếng Đờn xô động, tiếng hờn cầm.*

Bài thơ này được đăng trên báo Tiểu thuyết thứ bảy năm 1940, sau đó được tuyển chọn vào sách Thi nhân Việt Nam của Hoài Thanh, Hoài Chân. Bản trong Việt Nam thi nhân tiền chiến còn in thêm một khổ thơ nữa ở cuối như đoạn in nghiêng.

Trả Lời Của Người Yêu (Thâm Tâm)

(Trả lời T.T.Kh.)

*Các anh hãy chuốc thật say,
 Cho tôi những cốc rượu đầy rồi im!
 Giờ hình như quá nửa đêm,
 Lòng đau đau lại cái tin cuối mùa.*

Hơi đàn buồn tựa trời mưa,
 Các anh tắt nốt âm thừa đi thôi!
 Giờ hình như đã tới rồi,
 Bánh xem đã nghiền, đã rời rã đi!...

Hồn tôi lơ mờ sương khuya,
 Hồ rung tôi viết bài thơ trả lời.
 Vâng, tôi vẫn biết có người
 Một đêm cố tưởng rằng tôi là chồng,
 Để hôm sau khóc trong lòng.
 Vâng, tôi vẫn biết cánh đồng thời gian,
 Hôm qua rụng hết lá vàng,
 Và tôi lỡ chuyển chiều tàn về không.
 Tiếng xe trong vết bụi hồng,
 Nàng đi thuở ấy nhưng trong khói mờ.
 Tiếng xe trong xác pháo xưa,
 Nàng đi có mấy bài thơ trở về.
 Tiếng xe mở lối vu quy,
 Hay là tiếng cắt nàng chia cuộc đời.
 Miệng chồng Khánh gắn trên môi,
 Hình anh mắt Khánh sáng ngời còn mơ.
 Đàn xưa từ chia đường tơ,
 Sao tôi không biết hững hờ nàng đan.
 Kéo dài một chiếc áo lam,
 Tơ càng đứt mối, nàng càng kéo giây.
 Nàng còn gỡ mãi trên tay,
 Thì tơ duyên mới đã thay hẳn mẫu.
 Chung hai thứ tóc đôi đầu,
 Bao giờ đan nổi những câu ân tình.
 Khánh ơi, còn hỏi gì anh?
 Lá rơi đã hết màu xanh màu vàng.

Chỉ kêu những tiếng thu tàn,
 Tình ta đã chết anh càng muốn xa.
 Chiều tan, chiều tắt, chiều tà,
 Ngày mai, ngày một vẫn là ngày nay.
 Em quên mất lối chim bay,
 Và em sẽ chán trông mây trông mờ.
 Đoàn viên từng phút từng giờ,
 Sóng yên lặng thế em chờ gì hơn?
 Từng năm từng lứa con son,
 Mím môi vá kín vết thương lại lành.
 Khán đi còn hỏi gì anh,
 Ái tình đã vỡ, ái tình lại nguyên.
 Em về đan nốt tơ duyên,
 Vào tà áo mới, đừng tìm mối xưa.
 Bao nhiêu hạt lệ còn thừa,
 Dành ngày sau khóc những giờ vị vong.
 Bao nhiêu những cánh hoa lòng,
 Hãy dâng cho trọn nghĩa chồng hôn cha.
 Nhắc làm chi chuyện đôi ta,
 Bản năng anh đã phong ba dập vùi.
 Hãy vui lên các anh ơi!
 Nàng đi tôi gọi hồn tôi trở về.
 Tâm hồn lạnh nhạt đê mê,
 Tiếng mùa lá chết đã xê dịch chiều.
 Giờ hình như gió thổi nhiều,
 Những loài hoa máu đã gieo nốt đời.
 Tâm hồn nghệ sĩ nổi trôi,
 Sái chi cái đẹp dưới trời mong manh.
 Sái chi những truyện tâm tình,
 Lòng đau đau chứa trong bình rượu cay.

Bài thơ này được tác giả Anh Đào đăng trên một tập san ở Hà Nội năm 1951, ghi là của Thâm Tâm làm để minh chứng cho mối tình giữa Thâm Tâm và T.T.Kh. Về nội dung, bài thơ này so với bài “Các anh” của Thâm Tâm trùng 8 câu đầu và 8 câu cuối, với hai điểm khác biệt là “cái tim cuối mùa” được chép thành “cái tin cuối mùa” và “Tâm tình lạnh nhạt đâu nghe” được chép thành “Tâm hồn lạnh nhạt đề mê”. Vì vậy, có lẽ bài thơ này là do tác giả Anh Đào dựa vào bài “Các anh” của Thâm Tâm rồi viết thêm 48 câu vào giữa để chứng minh cho bài báo của mình.

Tráng Ca (Thâm Tâm)

Sinh ta, cha ném bút rồi
Rừng nho tàn rụng cho đời sang xuân
Nuôi ta, mẹ héo từng năm,
Vắt bầu sữa cạn, tê chân máu gầy
Dạy ta, ba bảy ông thầy
Gươm dài sách rộng, biển đầy núi vơi
Nhà ta cầm đợ tay người,
Kép bông dâu áo, ngọt bụi dâu com?
Chong gai đôi dãi làm khôn,
Ba vòng, mòng sếu lượn vòng lại bay...
Bông hoa chu giáp vằn xoay
Cánh vàng non nửa đài gầy tả toi...
Chữ nhân sáng rực sao trời
Đường xe mở rộng chân người bước xa...
Bọn ta một lớp lửa nhà
Cháo hàng cơ chợ, ngồi ca lúa đồng
Hây hây tóc óng từng vòng
Gió nào là gió chẳng mong thổi lửa
Trường đình phá bỏ từ xưa
Đất này sạch khí tiến đưa cay sè
Mốn phương tản mác bạn bè

Nhớ nhau hẹn quả mùa hè gặp nhau
 ...Rầm trời chớp giạt mưa mau,
 Lửa đèn chấp chới khói tàu mù u
 Bốn phương đây bạn đó thù
 Hiệu còi xoáy động bản đồ năm châu
 – A, cơn thảo muội bắt đầu,
 Tuổi xanh theo gió ngậm câu dậm dài
 Thét roi lượng sức ngựa tài,
 Coi trong cuộc rồi tìm người chờ mong...
 Trai lận đận, gái long đong
 Chờ mong khắc khoải nản lòng dăm ba:
 Nẻo về gốc mẹ cội cha
 Thuyền ai nặng chở món quà đắng cay!
 Từng nơi sống áo trùng tay
 Gió thu thổi bạc một ngày lòng son;
 Từng nơi cơm trấu, áo rơm,
 Mưa xuân nhuộm tái mấy cơn mặt vàng
 Vượn kêu ruột ruột trên ngàn
 Nhưng thôi! Sao việc dã tràng lâm theo?
 Nện cho vang tiếng chuông chiều
 Thù đem sức sớm đánh kêu trống đình
 Thở phù hơi rượu đua tranh
 Quăng tay chén khói tan thành trời mưa
 Dậm dài bến đón bờ đưa
 Thuyền ai buồm lái giúp vùa vào nhau
 Kia kìa lũ trước dòng sau
 Trăm sông rồi cũng chung đâu đại dương

Vạn Lý Trường Thành (Thâm Tâm)

Trăng thắm nghìn đêm lệ chữa khô
 Nghìn muôn vợ trẻ nhớ trai phu
 Đây kinh, sương muộn mang tang tóc
 Chia khắp lòng dân oán toả mờ...

Mưa rửa nghìn đêm máu chữa phai
 Nghìn muôn trai tráng sống còn ai?
 Trăm thân già héo, trăm chiều xế
 Lặng kiếm hồn con xuất ải dài...

Những xóm thanh bình khói bếp thưa
 Miếng chiều thay sớm, mớm con thơ
 Nàng dâu gầy vơ nuôi thân lão
 Nhịn đói chờ lương kẻ thú phu

Có những sơn thôn hết cả trai
 Già thường quán dịch lễ Khâm sai
 Dăm người già trả ca vương ý?
 Cười để thâm chôn tiếng khóc dài

Hỡi ôi! Huyết hận triệu lê dân
 Chết lại ngoài biên một triệu lần
 Xây trọn Trường thành muôn dặm vững
 Thì muôn trường hận đắp càng căm!

Ở đây dấu vết một kỳ công
 Của quốc vương này cắt núi sông
 Với quốc vương kia thời buổi đó
 Ngai vàng đúc bởi máu Trinh trung

Cửa ải xa xa, cửa ải gần
 Chiều soi bóng nhạt, đám tàn dân

Trong đời sống sót còn tham oán
 Kiếp vạn cô hồn kiếp vạn xuân
 Nghìn thu đi vụt có nghìn tang
 Chia với thành xưa dấu vết tàn...
 Ngoại khách ngậm ngùi tìm cố cảnh
 Mấy tầng đổ nát mấy tầng hoang!

Đất đá không bền để kỷ công
 Đến giờ thiêu huỷ cả non sông
 Hoạ ra còn sót mười nền gạch
 Hát với càn khôn nắm bụi hồng

Ta hỏi: nghìn xưa đem máu xương
 Đắp Trường thành để vững ngai vương
 Nhà Tần cũng mất? Và sau đó
 Vô dạng thành kiên cũng đoạn trường!

Và cả Trung Hoa vỡ tựa bình
 Đến giờ quốc hận máu còn tanh
 Mà nguồn huyết lệ sao nhân loại
 Tuổi mãi không ngừng vạ chiến tranh

Vọng Nhân Hành (Thâm Tâm)

Thăng Long đất lớn chí tung hoành
 Bàng bạc gương hồ ánh mắt xanh
 Một lúa chung tình từ tứ chiếng
 Hội nhau vầy một tiệc quần anh
 Mà y gươm nét mác chữ nhân già
 Hàm bạnh hình đôi, lưng cỗi đa
 Tay yếu đang cùng tay mạnh dất
 Chưa ngắt men trời hủ rượu cha

Rau đất cá sông gào chẳng đủ
Nổi bùng giữa tiệc trận phong ba
Rằng: “Đương gió bụi mờ tôi tả
Thiên hạ phải dùng thơ chúng ta!”

Thơ ngâm giở giọng, thời chưa thuận
Tan tiệc quần anh, người nuốt giận
Chim nhạn, chim hồng rét mướt bay
Vuốt cọp, chân voi còn lặn đận
Thằng thí cho nhàm sức võ sinh
Thằng bó văn chương đôi gỏi hận
Thằng thư trói buộc, thằng già quê
Thằng phẫn sơn nhơ... chứa một về!
Sông Hồng chẳng phải xưa sông Dịch
Ta ghét hoài câu “nhất khứ hề”
Ngoài phố mưa bay: xuân bốc rượu
Tắc lòng mong mỗi cháy tê tê
– Ồi ơi bạn tác ngoài trôi giạt
Chẳng đọc thơ ta tất cũng về.

Một Mảnh Tình (Thâm Tâm)

Đôi lúa phương tâm một mảnh tình,
Nhu trắng, vàng mở vện gương trinh.
Chén sen ráo miệng, thề pha luy;
Quạt trúc trao tay, ước lối hình.

Gió trái luống gào duyên cựa mộng,
Dây oan chưa dứt chỉ kim sinh!

Say ngủi ta đốt tương tư thảo,
Bóng khói qua mây, lại nhớ mình..

Ngô Sơn Vọng Nguyệt (Thâm Tâm)

(Trúc Khê) Non Ngô, dưới bóng trăng rằm
Duyên may hợp bạn tri âm bữa này.
(Trần Huyền Trân) Rượu vào chưa rót men say
Riêng lòng đã thấy rót đầy tình nhau.
(Nguyễn Bính) Biết rằng gặp mãi nhau đâu
Duyên bèo nước có bền lâu bao giờ.
(Thâm Tâm) Rượu say còn lẳng trắng mờ
Tiệc sau e bóng người thơ lạc loài.
(Trúc Khê) Bàn chi những chuyện ngày mai
Hứng vui thu lại ngàn đời một đêm.
(Trần Huyền Trân) Nghìn năm trăng sáng còn lên
Đời ly biệt mới biết duyên tương phùng.
(Nguyễn Bính) Uống cho say não say nùng
Nghìn năm ai thoát khỏi vòng biệt ly.
(Thâm Tâm) Mai này mãi mãi dù đi
Gió thu còn giục hồn về Ngô Sơn.
(Trúc Khê) Chênh vênh núi nhỏ một hòn
Lưu danh hoặc sẽ chờ ơn thi hào.
(Trần Huyền Trân) Lũng lò trăng đã lên cao
Ha ha hãy uống trăng vào lòng ta.
(Nguyễn Bính) Trăng lên trăng mãi không tà
Trăng lên trăng mãi không già, trăng non.
(Thâm Tâm) Tiệc tàn đến chén con con
Năm năm vẫn nhớ trăng tròn đêm nay.

Đây là một bài liên ngâm giữa Trúc Khê, Nguyễn Bính, Trần Huyền Trân và Thâm Tâm tại nhà Trúc Khê tại làng Canh, Hà Đông (nay là xã Xuân Phương, Từ Liêm, Hà Nội) vào đêm rằm tháng 7 âm lịch 1940.

